

אבי דטר, תעלום הזה

רחל אבנר, תעלום הזה

אפריים אייל:

„להביא ציורים למקומות שיש בהם קהל!“

שוק-הציורים בארץ, שהיה עד מאוד לפני שנים אחדות, נרגע מאוד-מאוד. לא זה בלבד שמוכרים הרבה פחות תמונות, אלא שפחות גלריות מוכנות להציג תערוכות של ציירים, שאינם מן השורה הראשונה. אבל הראש היהודי, כידוע, ממציא לנו פטנטים, וציירים ישראלים התחילו להציג את יצירותיהם במקומות שלא נועדו לכך מלכתחילה. לפני שבוע נפתחה תערוכה של ציורי הצייר אפריים אייל במיסעדה המרכזית של מלון „קרלטון“. לא עברו כמה ימים, ותייר, שאכל ארוחת-בוקר, התאהב בתמונה שהיתה תלויה מולו, וקנה אותה. אתה שמח שמכרת תמונה בבית-מלון, ולא בגל-ריה, שאלתי את אפריים אייל.

אני שמח שאנשים רבים רואים את הציורים שלי. פעם, כשהייתי צייר מתחיל, היה חשוב לי למכור בגלריה, כדי לקבל איוו הכרה. היום מה שמעניין אותי בעיקר זה שכמה שיותר אנשים יראו את העבודות שלי.

● **ולא חשוב לך איפה יראו את הציורים שלך?**

בעבר כבר הצגתי בגלריות מיסטריות, שאגב לקוחות הרבה כסף עבור הזכות שלי להציג שם, והיום לא הרבה אנשים פוקרים אותן. לגלריות מן השורה הראשונה אני עדיין לא יכול להגיע, כי זה עניין של קליקות. כשנוצרה ההזדמנות להציג במלון שיש לו קהל גדול, מאוד שמחתי. איך נוצרת פתאום הזדמנות להציג במלון?

אמנות

ציירתי להם את הכריכה לתפריט, והם אהבו את זה. פתאום נולד רעיון להציג בחדר-האוכל ציורים של אנשים אוכלים. זה מצא חן בעיני, חדר-האוכל קוטש, והנה אני גם מוכר תמונות. אני גם מציג בהבימה סדרת ציורים לפי חנוך ליון, ובקרוב גם אציג בבית-הקפה של חנות כחר סידרת-ציורים, לפי סיפורו של איציק בריוסוף.

● **כלומר אתה מעדיף להציג את הציורים שלך במקום שהקהל במילא בא אליך?**

כן, אם מוחמד לא בא אל ההר, יבוא ההר אליו. כמה שיותר הרים באים אל מוחמד, כך יש יותר סיכויים למכור.

● **אתה חושב שפפתחת דרך לציירים אחרים ולמלונות אחרים?**

אני מאוד מקווה שכן. (דניאלה שמי)

דני לחמן:

„הנגיף מת תוך 30-40 שניות!“

מחלת האיידס, שבה לקחה אמות צרפתית אחרי שנדקרה במחס נגועה, הזכרה כתאונת-עבודה. זהו מיקרה-האיידס הראשון שבו מכירים בכך שהמחלה נגרמת לעובד בגלל עבודתו. האחות (34) נדקרה בינואר 1984 בעת עבודתה. הסימנים הראשונים למחלה התגלו אצלה באוקטובר 1988. כיום היא מאושפזת בבית-חולים בפאריס. הרשויות הסכימו להכיר בקשר שבין התאונה לבין המחלה, למרות שאין הוכחות חד-משמעיות לקשר כזה. אחוז-הסיכון להידבק באיידס קטן בנסיבות מיקצועיות. דני לחמן, פעיל בוועד למילחמה באיידס, מגיב על-כך:

קשה לי להאמין שעלידי דקות מחט חרפעתית נדבקה האחות באיידס.

● **מדוע?**

ראשית, צריך להבין שנגיף מת או מתחמצן תוך 30-40 שניות. אם הסברה שלה נכונה, אז היא נדקרה מייד, במידיות הבוק, כשהוציאה את המחט מהחולה.

● **האם צריך להכיר בכך כבתאונת-עבודה?**

בוודאי יש כעבודה סיכון מיקצועי, וחשוב שאנשי-הרפואה יהיו מבוטחים לגבי סיכונים-הידבקות, כמו לגבי מחלות מדבקות אחרות. ישנם נוהלים ברורים לגבי הטיפול בחולים במחלות מדבקות. כל אחות הייתה לרעת זאת, ובטח בעיר מודרנית כמו פאריס.

איידס

● **האם אירע בארץ מיקרה דומה?**

עד כמה שידוע לי, התשובה היא לא. למעשה זהו המיקרה היחיד במשך שמונה שנים בעולם כולו.

● **במיקרה דומה בישראל, האם יהיו קשיים להכיר בכך כבתאונת-עבודה?**

בכל מקום, ולא רק בישראל, ינסו להציב קשיים, בגלל עצם הראשונות של תביעה כזאת. כל תופעה שהיא תקרים תהיה בעייתית. המיקרה הספציפי הזה הוא תקרים, המציב קשיים עצומים לאישורו כתאונת-עבודה. קשה מאוד לרעת, אחרי ארבע שנים, ממי וממה נדבקה. למשל, שאלות היכולות להתעורר, מבין מיספר רב של שאלות: האם נדקרה לפני ארבע שנים? מה עשתה במשך ארבע השנים? (שודר רבסטמן)

אורן טוקטלי:

„צופים יש, החלטת משלה אין!“

בחוות-דעת של שניים מחברי הוועדה שהוקמה לעניין הערוץ השני, נאמר כי רשות-השידור יכולה להפעיל את הערוץ השני תוך 30 יום מיום קבלת החלטה על הפעלתו. פניתי לאורן טוקטלי, מנהל הערוץ השני במישרד-התיקשורת, ושאלתי אותו מה פשר ההחלטה הזאת, כשהכל יודעים שהערוץ השני כבר פועל כמעט שלוש שנים, ואני, למשל, צופה בו רבות.

מדובר בדיונים פנימיים של ועדה שמינה הוועדה-המנהל של רשות-השידור, ואני אינני הגורם המוסמך לתת להם פתרונות.

● **לא פרשנות, עובדות. הערוץ השני חי וקיים?**

נכון, חי וקיים ומשדר זה קרוב לשלוש שנים, אבל עדיין כערוץ ניסיוני. לכן, למשל, אנחנו לא משדרים חדשות או תוכניות-אקטואליה.

● **מה ררוש כדי שתמסיקו להיות ערוץ ניסיוני?**

דרוש שהחוק יעבור מחר בבוקר בכנסת, ואז יאפשרו לנו לשרר פירסומת, וכך נוכל להעשיר ולגוון את התוכניות שלנו ולשמש תחרות קונסטרוקטיבית לטלוויזיה.

● **ועד שזה יגיע, הרי ידוע ששום חוק לא מאשר באן מחר בבוקר.**

כל זמן שהחוק מתעכב, חשוב לשמר את המיסגרת הנוכחית, ולוא באמצעות תשדירי-רשות ותוכניות-חסות, כי אין לנו שום מקורות כספיים.

שידור

● **במשך שלוש שנים אתם מחכים שיקרה משהו. קרה משהו?**

במיסגרת החוקים אין שינוי.

● **ואתם אופטימיים?**

אנחנו — 10 העובדים של הערוץ השני, מאמינים שהערוץ חשוב לצופים, חשוב לעם, חשוב לתרבות וחשוב לרמוקטייה, ומכוח זה נעשינו אופטימיים.

● **האם הצופים בערוץ השני יכולים לעזור במשהו, לעשות איזה לוביאנג, למשל?**

אנחנו מקבלים הרבה מאוד תגובות חמות ואוהדות. אילו היה אפשר לתרגם את זה להחלטת-ממשלה, כבר היינו על דרך המלך. (דניאלה שמי)